

Weg naar de vrijheid

WEG NAAR DE VRIJHEID

Leontiene Coonen

Tekst © Leontiene Coonen

ISBN: 978 94 021 423 41

Eerste uitgave: 2016

Foto's omslag: 123RF © Steve Byland, © Vladimir Nikulin

Redactie en opmaak: - Lein | redactie & vormgeving, Utrecht
BraveNewBooks.nl

I

Ons gezin bestaat uit vijf kinderen, waarvan ik de jongste telg ben. Mijn vader was burgemeester in Limburg, en had een druk bestaan. Mijn moeder was maatschappelijk werkster, en daarnaast was ze de steun en toeverlaat van mijn vader. We waren geen hecht gezin, mede omdat we onze jonge jaren allemaal op een kostschool doorbrachten. Daardoor zagen we elkaar alleen in de vakanties. En dan nog maar sporadisch. Wel ging mijn moeder meestal met ons op vakantie. We zijn verschillende keren in Cadzand geweest kan ik mij herinneren, en ook een paar keer in Coevorden.

* * *

Ik heb in mijn dorp op de kleuterschool gezeten en een klein jaartje op de lagere school. Ik had een paar vriendinnetjes in de straat met wie ik speelde, en we zaten veel op de boerderij schuin tegenover ons. Er was daar van alles te beleven, niemand was ergens vies van en we deden soms rare spelletjes, zoals kinderen doen. Ondanks dat ik heel verlegen en bleu was, deed ik overal aan mee, want ik wilde erbij horen. Het was heel relaxed, heel anders dan bij mij thuis. Op een dag zag ik kauwgum op straat liggen, dat had iemand uitgespuugd. Ik raapte het op en stak het in mijn mond. Thuis kreeg ik nooit kauwgum, mijn moeder vond dat smerig, dus dit was mijn kans. Heerlijk! Toen ik naar huis moest om te eten, plakte ik het kauwgum onder mijn oksel zodat mijn moeder het niet zou zien. De volgende dag wilde ik het weer in mijn mond stoppen, maar het kauwgum zat helemaal vastgeplakt. Wat een ramp, het deed ook nog eens hartstikke zeer. Ik durfde niks te zeggen, totdat mijn moeder op een gegeven moment vroeg wat er toch met mijn arm was. Toen moest ik het wel vertellen. Ze is uren bezig geweest met weken om het kauwgum daar weg te krijgen, het leek wel lijm. Ik heb er nog een paar weken last van gehad. En ik kreeg natuurlijk op mijn donder hoe ik het in mijn hoofd haalde om dat smerige kauwgum van de straat te plukken, waar al op gekauwd was en

overheen gelopen was en vliegen op gezeten hadden, enzovoort. Ik kon wel iets hebben opgelopen. Ik heb er niks aan overgehouden en mijn oksel is weer helemaal genezen.

* * *

Ik was zes jaar toen ik naar kostschool gestuurd werd. Ik vond het verschrikkelijk, en ik heb heel wat afgehuild. Het was net een gevangenis. Je moest een uniform aan, daar moest je ook mee naar school. Iedereen kon zien dat je een internaatkind was. Na schooltijd gingen andere kinderen lekker naar huis, en wij werden dan weer opgesloten tussen de kloostermuren. Althans zo voelde ik dat. Ik barstte van de heimwee. Naast het huiswerk dat je had, moest er van alles gedaan worden, zoals boontjes doppen, groente schoonmaken, kruisbessen plukken, enzovoort. Daarnaast moest er eens per jaar een toneelstuk opgevoerd worden, en dan mochten de ouders komen kijken. Zelfs dat vond ik niet leuk. De rollen die ik kreeg stelden echt niks voor. Het waren altijd bijrolletjes. En ik vond het zo verschrikkelijk dom gedoe. Maar zo hielden de nonnen je wel bezig. Ik heb er drie jaar gezeten, totdat ik groot genoeg was om alleen naar school te fietsen. Wat was het een feest toen ik weer thuis mocht wonen.

Ik heb er wel de nodige trauma's aan overgehouden. In de kloostertuin stond een lijkenhuisje. Daar